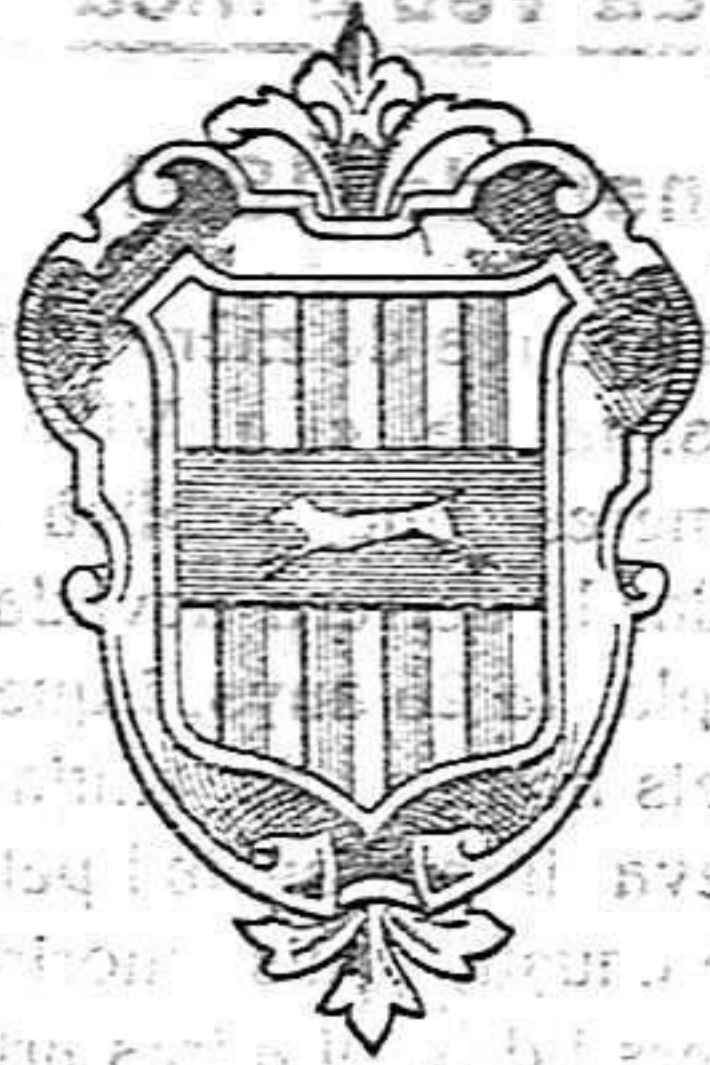

LA VEU D'INCA

REDACCIO I ADMINISTRACIO

Murta, 5.—INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR

INCA 29 DE DECEMBRE DE 1917

Núm. 156

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un trimestre. Una pesseta

Diada de la Llengua Catalana

La societat regionalista de Barcelona «Nostra Parla» ja comença a moure-se per celebrar la Diada de la Llengua, nomenant comissions per l'organització d'actes i de festes que estiguin per la seva importància en harmonia amb l'amor i entusiasme que és sent per la llengua de la Pàtria.

La Redacció de LA VEU D'INCA amb l'ajuda d'alguns amics, l'ha organitzada dos anys, els dos primers que s'és verificada a Barcelona; per cert, que l'any passat tengué una importància excepcional per les personalitats literàries que hi compareguren i per la esplendidesa general de l'acte.

Enguany no hem gosat alsar la veu per convidar per tal diada, per haver-hi establertes entitats del regionalisme mallorquí més autoritzades per celebrar-la.

Suposam que qualque cosa s'intentarà.

«LA VEU» sempre està a les ordes.

Convidament a Missa Nova

El nou prevere Mossen Andreu Cairmari i Noguera, que tenia que cantà sa Missa Nova, demà diumenge, dia 30, a causa de la gran nevada que ha feta que impedeix la venguda dels convidats externs, s'ha disposat que se traspassi pel dia de Cap-d'any, que es farà, si Deu ho vol i Maria.

Com el temps ha impedit el poder convidar de casa en casa, com és costum a Inca per les misses noves, Mossen Andreu i sa família, nos fan l'honor encarreg de convidar en nom seu a tot el poble, amb desig que cada hui es doni per convidat, individualment, a la festa de església i al refresc, a casa de la família.

FULLES CASTELLANES

EL DEBER DEL CIUDADANO

Las corruptelas y contubernios, los comradarzos y casiquismos, las presiones externas, las malévolas orientaciones, las morbosidades sociales, los manejos en las sombras y las descocadas propagandas, todos los males sufridos por nuestra amada Patria, todos, repito, absolutamente todos, así; de una manera seca, claramente, rotundamente afirmo, que se deben a la abstención del voto sano: a esa idiosincrasia apática, característica del ciudadano, que deserta de su ineludible deber político, mirándole tal vez con irónico explin; como a cosa exclusiva de los que en ella militan; como a perdida partida, imposible de ganar ya que aseguran los mentideros políticos, han de vencer siempre los seculares intereses creados, el engranaje caciquil y los equilibrios y floretes, de la alta escuela capitalista.

No; mil veces no, impenitente ciudadano, con tu sano voto, se alevaría el verdadero patriota y capacitado; y la agria levadura, no llegara a fermentar el inmoral amasijo, de los logros y medros personalitas, — a costa de la ruina patria — de los señores de la acera de enfrente, que son los advenedizos, los adoquines.

Y así rodó la carreta política, por el inmundito lozadal escogido para su camino, hasta que ese grito de: ¡basta ya!, surgió del alma popular, al ver en peligro sus más caros afectos, a punto de salpicarse de cenagoso fango, sus más santos ideales.

Y paró la carreta; y el ansia de renovación y rotura de arcaicos y gastado moldes, repercutió en los patrios corazones, y esa impetuosa y justa corriente de opinión, cual vengador huracán, abatió y tranchó el altivo cañar, de los obligados favoritismos impúdicos mangoneos.

Todo ello es cierto, positivo y real mas no es suficiente. Este es el momento espectante y en él se cierne la duda, cual nebulosa del espíritu y esta vela a la razón, aprisiona y coarta a la voluntad: en el momento supremo, el esencial, el decisivo, es necesaria, imprescindible, echar mano en esa dura prueba de la fortaleza del bien ya

que en ese culminante momento se ventilaba la inabrazable solución del planteado dilema: o la España, continuadora de su inmarcescible Historia de oro o la de los tristes destinos...

La sombra de Hamlet, flota interrogante, en el ambiente nacional.

¡Ciudadano elector cumple tu deber! imperiosamente te le exigen, la conciencia y la Ley; no dejes de otorgar tu voto, por execrable cobardía o estúpida pereza; y, al emitirle, no pongas tus bajas miras: en la agena protección, avaricia de logrero, cerrado criterio de partido o antagonismo personal o de clase.

Empero al votar: si de veras quieres servir a la Patria de tus amores, si quieres sentir la pura e íntima satisfacción del deber cumplido, vota a las derechas españolas salvaguardias de la Monarquía y el Catolicismo, única trilogía política y social, capaz a renovar en el bien, en el Derecho y en la Justicia, a la noble y grande España.

Termino, con las augustas palabras de la Jura nuestra invicta Bandera: «Si os o haceis, Dios os lo premie: y sino, os lo demande.»

Santiago Vilélla Crespo de Quirós.
Mancor, Diciembre de 1917.

DE RE POLITICA

De la «Bandera Regional», periódico carlí, copiam el següent article:

Alguns dels més significats polítics de tendencies dretanes, tornen a la carga sobre la necessitat de formar un bloc entre els afins i anar a la lluita electoral amb el fi de conquistar llocs i constituir en el Parlament una forsa que sia capás de aplastar a les esquerres o, en tot cas, evitar tota l'el que pogués encloure persecusió a la Iglesia o excluir tota idea religiosa de l'ensenyansa, etc.

Sembla que els maurins són els qui amb major fé patrocinen aquesta idea o aquí st projecte. Sembla, també, que són els qui acceptarien una general inteligencia o actuació composta de: Maurins, tradicionals, integristes i catòlics independents en política, amb exclusió dels partits liberals conservador, com a tals; pero acceptant la col·laboració de conservadors i liberals que

acceptin un programa mínim, féntse'l séu i oblicant-se a defensar-lo en les Corts, ad-huc contra lo que sos respectius quefes ordenassin.

Potser si que els maurins són els que s'acosten més, en tesis generals, a la realitat del moment.

Pero s'ha de tenir en compte, també, que hi ha plantejat a Espanya un problema capital, que és el moviment regionalista, impulsat principalment per la Lliga regionalista.

Al Nord o províncies vasques, els nacionalistes, que han agafat ara molta empena, són també catòlics, i catòlics pràctics. Una lluita oberta entre ells i el bloc de dretes que pretenen els mauristes, donaria en molts llocs el triomf a les esquerres, que sembla's presentaràn unides i compactes en la majoria de llocs d'Espanya. Si la lluita fos solament entre dos candidats catòlics, no hi perderiem res, perquè en definitiva fora catòlic el que sortiria encara que portés en política una marxa diferent.

A Galícia pot passar dos quartos de lo mateix. Els gallecs que ara han vingut a Barcelona, si bé perteneixen a distins partits, tots ells són catòlics pràctics que, cansats de la inacció dels seus correligionaris en política, s'han sumat en aquest moviment regionalista que's vol treure de sobre el brutal caciquisme que fins avui han patit. Allí, més que enlloc més, perquè allí els partits del torn han sigut els amos i senyors de vides i hisendes, és on els funestos polítics d'ofici clavarán les ungles per a no perdre la supremacia que fins avui han tingut. És clar que allí, lluitant una forsa regionalista catòlica contra una altra forsa política catòlica, podria donar el triomf als enemics, resultant ben contraproduent la seva obra. Volent acabar amb els cacics, els darien indirectamen el triomf.

Aquí a Catalunya, ofereix el problema iguals perills. Per exemple: un candidat carlí contra un candidat regionalista, dona per resultat el triomf d'un candidat lliberal. Un maurí contra un regionalista, pot donar el triomf a un republicà. Cada districte té la fesomia, que pesa fatalment sobre'l resultat. Les persones son un gran factor de la lluita, pero no ho son tot.

A Barcelona, per exemple, una candidatura regionalista i una altra candidatura de les dretes, dona per resultat, fatalment, el triomf dels republicans. Dic fatalment, i hauria de dir que, encara que a Barcelona no hi hagui més que la candidatura regionalista enfront de la republicana, lo que's si la constitució del Ajuntament és favorable als radicals, les eleccions generals me semblen perdudes pels regionalistes, si no sumen al seu costat tots els altres factors de la política barcelonina.

Es assumpte complicat, és això cosa de tant capdal importancia, que serà necessari parlar-ne algun altre dia.

JOAN M.ª RONA

Janer de 1891

No perquè tenga res de mèrit reproduïm la següent poesleta de «La Villa d'Inca» una de les primeres que publicà s'autor, sino per recordar la derrera nevada grossa que va fer pel pla, fa 26 anys, i que avui se retreu seguit pels homos de mitja edat i vells, per la seva importancia i pels danys i perjudicis que causà, puis moriren casi tots els garrovers i destruí altres arbres.

LA NEU

Com a lleugera ferina
que s'estèn volant, volant,
la terra va blanquetjant
d'una blancor la més fina.

Com la càndida puresa,
és de l'Angel celestial;
tanta blancura i bellesa
a nostra vista fa mal.

Fugen les damés colors,
sols domina el de la neu.
¡Ai si també del cor meu
fugissen tristes negrors!

Reflecta la llum del Sol
la neu brillant, cristalina.
¡Oh, si aixís mon cor, sens dol,
reflectàs la llum divina!

¡Oh, qui'm donàs la blancura,
la blancura de la neu,
i quedàs l'ànima pura
i hermosa an els ulls de Deu!

Inca, 18 Janer, 1891.

M. DURÁN.

El Salomonet de les matines

Deu fer molts i molts anys del fet que us vaig a contar, sense guanyar ni perdre, tal com me'l va contar a mi fa temps un vell mariner de Tarragona.

Un bastiment perseguit i cedacejat pel mal temps, cercava endebades la entrada d'aquell port una nit en que la tempesta batia fortament aquelles costes i amb ses ales de negra boira feia la foscor impenetrable. Els xisclets del vent entre les cordes i l'espètec de les onades af rompre's en les roques l'sonaven al vell patró tan asprament com les rodes dels carros a dreta i esquerra d'un cec que, per alzar, es troba sol en mig d'un camí ral.

No hi havia encara fars marins allà ni enlloc; mes li costa poc d'encendre'n un on bé li plau, i de treure de perill als qui de cor li reclamen; a Aquell qui ha dit en el sant Evangelí: «Jo soc la llum del món; qui em segueix a Mi no camina pas en les tenebres.»

Era cabalment la nit santa de Nadal. Els canonges i beneficiats de la Seu cantaven

amb tota solemnitat els psalms de David i les profètiques lliçons d'Isaïes de les matines, abans de les dotze, com se solia fer alguna hora, per començar la missa del gall al punt de la mitja nit. L'escolà major aixecà l'anomenat Salomonet del chor, coronat de ciris encesos, fins a l'indret del gran rosetó que mira a la mar, com ull immens de l'edifici; i els mariners, qui, ja a punt de naufragar, romanaven a Déu un raget de claror, al veure-la sobtadament, s'orientaren a pler, com els tres Reis amb l'estrella, i entraren feliçment i arrelaren l'àncora en el redós més abrigat de la badia.

Plorant d'agraïment, l'endemà de bon matí pujaren a peu descals a adorar al bon Jesuset, i, après de remerciar-lo per aquell salvador miracle, el contaren fil per randa als tarragonins, qui s'ho conten encara de pares a fills i no ho han deixat ni ho deixaran esborrar de sa memòria.

La tradició afegeix que en aquella sortosa nau venia la filla del vell patró, i que al posar els peus en terra volgué cumplir la prometença que havia feta en l' hora del perill de quedar-se per monja en el convent de Santa Clara. Des d'allavors ençà, cada any, quan al vespre abans de Nadal es canten les matines en la Seu de Tarragona s'aixeca el salomonet tradicional fins a l'indret del gran rosetó. La resplendor que no cab en la basílica, figura en aquella hora de la Cova de Bethem, s'aboca pel finestral, i una garba de llums de color baixa al port a refrescar la recordança d'aqueix succés memorable als mariners.

Sagrada claror del santuari, llum de la Cova Santa, l'anterna de Sant Josep, estrella dels Sants Reis, antorxa dels veritables sabis, sol de justícia i resplendor del Pare, surt aquesta nit de la Establia de Bethem, llença't pel món i il·lumina a tants mil·lions de cors que no li veuen i a tants pobles i nacions que naufraguen perduts en la fosca nit de l'error i en la mar de les passions humanes! Aurora de Nadal, mostra't ja com la ullada de l'Infant diví sobre la terra plena de tenebres i ombres de mort, i torna-hi el dia clar i serè de la fe, esperança i caritat que el cor enyora.

Jacint Verdaguer.

SOBRE JERUSALEM

A l'article que publicarem al número anterior sobre la presa de Jerusalem hi afegim els següents que copiam de «La Veu de Catalunya».

EL CRIT DELS JUEUS

Suara ho insinuàvem: no s'ha commogut solament el món cristià, davant la lliberació de Jerusalem. També els jueus han reprès una campanya obstinada; ells es creuen ser els llegítims hereus de les terres de Palestina.

No és la primera vegada que els fills de la Judea, que han quedat al marge de l'història, remugant damunt els papyrus morts de Israel—que avui ja no és més l'Israel de

l'antic Testament, sinó que s'ha trasmutat en la Iglesia de Crist—pretenen reconstruir el seu poble.

Ja fa molts anys que algunes campanyes intermitents tenen lloc. Podríem recordar direrents publicacions i congressos; podríem referir-nos a la recrudescència del moviment sionista, sobretot de l'any 1896 ençà.

I ara, novament, amb motiu de la caiguda de Jerusalem en poder dels anglesos, han celebrat un acte estrepitos a l'Opera de Londres, sota la presidència de Roschild, del qual recordem la frase famosa en la que diu que el moment actual és el més trascendental de l'història d'Israel dels divuitcents anys darrers.

LES GRANS FIGURES HISTORIQVES

Alexandre Magne, Heraclí, Napoleón. Són figures, entre altres, que se'ns acuden i que emergeixen del fons dels dies de l'història. Es clar, doncs, que ens referim únicament a l'història profana de la Palestina.

La formació d'un gran imperi que avarqués de l'Egipte a la India, agafant la Syria, Persia, Asia Menor i Constantinopla, tenia per nex la Palestina, la Terra Santa. I l'ideal de la formació d'un vast imperi com aquest degué formiguejar en la testa d'aquells homes alhora guerrers i polítics, estadistes i literats.

Amb sort vària Heraclí i Napoleón i Alexandre-Magne varen combatre pel consegüent d'allò que haurien desitjat; però sigui com sigui ells han deixat en l'història d'aquelles terres i en els records inexhauribles de Jerusalem l'empenta de llur pas.

JERUSALEM

L'antic historaire jueu Flavi Josef, atribueix la fundació a Melquisadec; Sant Geroni en discrepa. Sembla que Jerusalem era ciutat dels Jebuseus, fins que va apoderar-se'n David i en féu capital.

En els moments d'ara Jerusalem és un centre on convergeixen les més diverses i a voltes oposades generacions, explicant-se el fet des del punt d'obir especificafiu dels sentiments religiosos.

Així a l'entorn de la Basílica del Sant Sepulcre hi ha convents d'abissinis, de coptes, de grecs de Sant Caralombos, de russos i de grecs cismàtics.

Hi ha també els catòlics, els Pares Franciscans, amb la «Casa Nuova», el Patriarcat Llatí i nombre d'escoles.

Hi ha els armenis amb el gran Patriarca, i compten amb una abundant biblioteca i un museu especial—com les anteriors institucions també en tenen—; els armenis cismàtics i jacobites syrians.

Hi ha musulmans encara, i també jueus. Els jueus hi són ombrívols i tenen les sinagogues fredes i buides esperant en va la vinguda del Messies; són ells que cada divendres van a plorar damunt les restes del Temple...

LA SEVA IMMORTALITAT

La perennitat de Jerusalem és tota diferent d'aquella d'altres ciutats que trobem a

l'història. Jerusalem no ha posseït mai el luxe ni la ostentació ni el poderiu legendari, ni les grans edificacions, ni els jardins penjanis, com Babilònia, com Tebas, com Ninive, com Atenes, ni com Roma.

Jerusalem no era centre d'atracció general, com aquelles altres ciutats, on afluïssin els tresors dels segles i de les conquestes; més aviat decantava el coll al jou estrangers, als grans imperis que l'enrondevien i l'absolvien. Jerusalem en suma, no ha fingut aquell poder d'intervenció política dels grans pobles històrics.

I no obstant la ciutat de Palestina dura i perdura i venç de per tot i la seva fama obscureix la de les més famoses capitals. I és pel confingut religiós que serva; la seva immortalitat és el símbol de la immortalitat dels escollits de Déu.

AZCARATE

PRESIDENTE DEL INSTITUTO DE R. S.

A la avanzada edad de 77 años ha fallecido en Madrid D. Gumersindo de Azcárate, Presidente del Instituto de Reformas Sociales.

Era Azcárate un espíritu amante de la justicia y de la austeridad en la vida. En el cargo de Presidente del Instituto de Reformas Sociales no reveló el sectarismo de su actuación en la «Institución Libre de Enseñanza», mereciendo frecuentemente el aplauso de los hombres de todos los matices, y últimamente dió una prueba de su imparcialidad indicando al señor Vizconde de Eza para la Vicepresidencia de aquella alta corporación.

¡Lástima grande que su espíritu naturalmente bueno y recto no llegase nunca, ni en vida ni en muerte, a bañarse en los resplandores de la Iglesia!

Nosotros, que detestábamos en él el sectarismo, y admirábamos las cualidades antedichas, pedimos al Supremo Juez que le haya concedido en la hora postrera la gracia del arrepentimiento y de la luz divina.

De «El Social»

A LA CIUDAD DE INCA.

Como eco de las dos conferencias que nos ha dado el ilustrado Inspector de 1.ª enseñanza, D. Juan Capó, repito, (sin extenderme en consideraciones porque ya las hizo en grado sumo el conferenciante, repito, ¡Inquenses!, salgamos de las sombras de la ignorancia, sacudamos la apatía y la modorra, trocándolas en amor y actividad, ilustremos, todos, nuestra inteligencia, eduquemos nuestro corazón.

Reconosco, y es muy notorio, que Inca tiene hijos preclaros en todos los ramos del saber, pero esto no basta para que la cultura popular alcance un alto nivel; es preciso que se eduquen los masas, que el fuego sacro de la educación se enienda en todos los hogares, ricos y pobres.

Así como ahora nuestra ciudad es el emporio del comercio mallorquín, que llegue a ser, en día no lejano, el emporio de la cultura mallorquina.

¿De qué fuente han de brotar las limpias aguas de la civilización? La respuesta es obvia.

De la Escuela primaria. Por este centro pasan o deben pasar todos los corazones infantiles y en esta fuente hay que saciar la sed que los pequeñuelos tienen de saber.

Ea, pues, que haya un redentor o varios redentores que pongan su influencia y su saber en la santa obra de la regeneración de la Patria, que digan, con toda la fuerza de su alma, ¡Lázaro, sal de la tumba de la ignorancia!

Es de primera necesidad la construcción de escuelas graduadas y tengan la completa seguridad los que pongan empeño en edificar dichos templos de cultura, que harán la obra más grande, la de mayor valor social de cuantas se puedan hacer y que será aplaudida por todas las generaciones presentes y futuras.

PEDRO JOSÉ FORNÉS.

Búger-25-12-17.

Noves d'Inca

La Sala de govern de la Audiencia Territorial de Palma ha nomenat Adjunts del Tribunal Municipal d'Inca, per a el propi any, an els següents senyors:

- D. Salvador Coll Artigues, industrial.
- » Rogelio Figueiras Crestar, metge.
- » Josep Garcia Sanchez, finent-coronell retirat.
- D. Joan Florez Cladera, militar retirat.
- » Miquel Mir Jaume, comerciant.
- » Joan Grau Pujol, farmacèutic.
- » Pera Amer Sastre, propietari.
- » Vicens Enseñat Enseñat, industrial.
- » Bartomeu Fiol Beltrán, industrial.
- » Josep Pujol Marforell, idem.
- » Pere d'Alcantara Muler Reinés.
- » Pere Mairata Fiol, propietari.

Felicitem an els elegits, dessitjant-los acer en son nou carrec.

Ha estat admesa la dimisió que del càrrec de Fiscal municipal d'aquesta ciutat presenta D. Antoni Riera, quant fou nomenat Subdelegat de Medicina en aquest partit.

El dia de la mitjana de Nadal se posà en un temps rigurós ferm, comensant a fer neveta de tal manera que tengueren que suspendre les funcions an el Teatre i a la Congregació Mariana. Dijous i divendres continuà fent neu de granet i volts de floc, arribant a posar-s'en un parel de pams, pero encara no se notava que hagués causat grans d'anys, si bé les fàbriques que marxen en força elèctrica pararen per falta de fluir, encara que els vespres teniem llum. Anit passada i en sa nit la neu que

ha feta ès estada molta, fent-se impossible el trànsit pel carrer, tenent que fer-se carre-ranys per fer pas. N'hi ha tres i quatre pams.

Els fils de l'electricitat i del telefó estàn interromputs i no hi ha corrent. Diven si n'hi ha per un mes per arretglar-ho. A l'hora que escrivim, a les dues del cap-vespre, sols ha passat un tren, el del matí que ha passat a les onze i busques per Inca. Ens diven que la destrossa d'arbres ès espantosa. Els correus dels pobles veinats no han vengut ni en tots aquests dies no hem vist passar una cavalleria.

Aquesta nevada es més grossa que la que fé l'any 1891, segons el parer de molta gent.

Vulla Deu que no hi hage desgràcies personals.

Per les passades Tèmpores de Sant Tomàs prengué l'Ordre de Presbiterat nostre amic Mossen Andreu Caimari i Noguera, el qual, cantarà Missa Nova per a Cap-d'any.

El felicitem a ell i a sa família.

gualment perngué Diaca l'amic D. Jaume Sampol i Antich, que felicitem juntament amb sa família

En la vigilia de Nadal hi va haver a Inca a set parts que es celebrà la missa del gall. A la Parròquia, Sant Francesc, a les Monges Francades, San Domingo, a les capelles de les monges Franciscanes i Paüles, i a la dels Germans de les Escoles Cristianes.

A les tres esglésies primeres se cantaren mafines amb gran solemnidad i en les comunitats religioses se donà la comunió als feels.

Diumenge passat acabà la seva conferència D. Juan Capó, en el Circol d'Obrers Catòlics.

Mitja hora abans de comensar es posà a ploure fort sense aturar-se de tota la vel·lada, essent causa que la concurrència fos escassa.

Son dignes d'apreci els Mestres Nacionals de fora que vengueren aposta els dos dies de conferència. Aquests són D.ª Margalida Sintes, D. Pere A. Fornès, D. Jaume Morro, D. Francesc Beltràn, D. Juan Gelabert, el d'Alaró quin nom no recordam. Els d'Inca no faltaren.

D'Inca hi verem alguns sacerdots i bastants de Religiosos Franciscans, el Sr. Ecònom, els metges Srs. Amengual i Riera, els retgadors, Srs. Ferrer i Reus, l'Administrador de Correus, els farmacèutics Srs. Grau i Trias, el Diputat D. Domingo Alzina, D.ª Seyera Madariaga, i moltes altres persones distingides que no recordam.

El Conferenciant estigué sublim com el primer vespre i meresqué grans elogis dels concurrents.

Per falta de temps no hem pogut fer el resum, que anirà un altra dia, si Deu ho vol.

Preus de nostro Mercat

Bessó	a	67'50	el quintà
Blat	a	25'50	la cortera
Xexa	a	26'50	id.
Sivada	a	13'50	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	15'00	id.
id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. per bestia	a	24'50	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	08'00	el quintà

Subvencions del Teatre

N'hi ha tres de venals, qui les vulga comprar a nostra Administració saben qui ès l'amo.

Are que som en temps

BLOCS DEL COR DE JESÚS en Castellá procedents de Bilbao.

BLOCS DEL COR DE JESÚS en català del «Foment de la Pietat Catalana.»

Calendari—Bloc català.

TENEIS SABAÑONES, SEDAS O PENELLONS?

usad el

Grañol Grau

que es el remedio poderoso para Curar dicha enfermedad.

Se vende en todas las farmacias

Depósito general: Grau Farmacéutico—Plaza Mayor 21 y 22. INCA, (Mallorca), y en Palma, Centro Farmacéutico.

Finges Venals

Un solar de casa, procedent dels bens de can Mayol, situat al carrer del General Luque, entre can Vel·la i can Verguny.

Una peça de terra de la meteixa procedència, situada a la carretera de Ciutat, en la trevassia del camí de sa capelleta.

Indicis: an aquesta imprenta.

CLASSES DE PREPARACIÓ

MAGISTERI

Informes: An aquesta Llibreria.

Estampes del Cor de Jesús des de un metre fins a tamany tarjeta. Preus segons classes i mides.

Llissons de cant i Piano

S'ofereix per donar-ne a domicili del interessat o a sa casa, S. Francesc 9, Mossen JOSEP AGUILÓ, Pvre. i Organista suplent de la Parroquia.

DIETARIOS DE 1918

SE VENDEN EN ESTA IMPRENTA

Obres Venals

EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ

INCA, MURTA, 5.

MES DE MARIA CASOLÁ. Compost damunt un que n'ordenà un Pare de la companyia de Jesús per M. Durán—40 cts.

DEVOCIONARI LITÚRGIC, arreglat pel Rnt. D. Juan Quetglas i altres clergues—Encuadernat una peseta, en rústica 65 cts.

IN HOC SIGNO VINCES, Poemet Constantinià per D. Andreu Caimari, Seminarista.—Ptes. 1'50.

CANÇÓ D'AHIR per D. Miquel Ferrà. (Publicacions de «La Revista» n.º 10) Una peseta.

APLEC d'Himnes i Poesies del Puig d'Inca, del Santuari de Santa Magdalena i de la Creu de La Minyó, de distins autors, dotze composicions.—15 cts.

SANTS EVANGELIS traduïts en romans popular per D. Bartomeu Ferrà—50 cts.

CAMPERES. Poesies per D. Pere d'A. Mulet Una peseta.

FLOR DE CART. Contarella (1891-1999) per Mn. Salvador Galmés i Sanxo—Ptes. 1'50.

PREPARACION para ingreso en la 2.ª Enseñanza. Nociones de Geografía sobre el Mapa por D. Juan Grau y Pujol—Nociones generales de conocimientos útiles por D. Pedro Riber—50 cts.

EJERCICIO DEVOTO para hacer la Hora Santa—10 cts.

ALMA EN VERSO por D. Santiago Vilella Crespo—2 pesetas.

DE LO QUE VI EN LA RUTA por D. José M.ª Tous y Maroto—2 pesetas.

DIAMANTONS replagats a l'agre de la Pàgesia—Aplec I—(Es una fulla feta en forma de romans) 5 cts.

ESTAMPES de la Puríssima, de la Dolorosa, dels Cors de Jesús i Maria amb la coroneta d'or, i de la Sagrada Família.—A 6 ptes el millar.